

ZAKOŃCZENIE TYGODNIA MODLITWY

DOROCZNE DARY OFIARNOŚCI

Lekcja 6 — 9 listopada

CZYTANIE SŁOWA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 2 listopada

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ne 8,1-8; Pwt 31,9-13; Mt 17,5; Dz 8,26-38; Ne 8,9-12; Kpł 23,39-43.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Czytali z księgi Zakonu ustęp za ustępem, od razu je wyjaśniając, tak że zrozumiano to, co było czytane” (Ne 8,8).

Budowa muru obronnego Jerozolimy została ukończona. Po wstawieniu bram Izraelici pod wodzą Nehemiasza ukończyli najważniejsze zadanie. Gdy mur został wzniesiony, okoliczne ludy zdumiały się i uznały, że „dzieło to zostało wykonane przez (...) Boga” (Ne 6,16 BT). Wrogowie uświadomili sobie, że Bóg Izraela istnieje, gdyż mimo niesamowitej opozycji i nienawiści, jakich doświadczyli Izraelici, i tak ukończyli oni dzieło, do którego przystąpili.

Po ukończeniu budowy muru Nehemiasz wyznaczył zarządcę Jerozolimy (swego brata Chananiego) i komendanta twierdzy (Chananasza). Obaj zostali wybrani ze względu na ich uczciwość, wiarygodność i szacunek okazywany dla Boga (zob. Ne 7,2), a nie ze względu na pokrewieństwo. Budowa muru została ukończona w szóstym miesiącu, który nazywano *elul* (zob. Ne 6,15).

Jakie miało być kolejne zadanie do wykonania? Dalsze rozdziały *Księgi Nehemiasza* (zob. 8., 9. i 10. rozdział *Księgi Nehemiasza*) przedstawiają ważną serię wydarzeń w siódmym miesiącu — *tiszri* (zob. Ne 8,2). W tych fragmentach owej starotestamentowej księgi widzimy przykłady tego, jak Izraelici byli zdecydowani okazywać posłuszeństwo Słowu Bożemu i jak radowali się nim.

Przeczytaj Ne 8,1-2. Co wersety te mówią nam o tym, jak ważne było Słowo Boże dla judzkiego ludu?

Gdy Judejczycy ukończyli budowę muru i osiedlili się w Jerozolimie, zebrali się na placu miejskim w siódmym miesiącu roku. Tiszri był chyba najważniejszym miesiącem dla Izraelitów, gdyż przypadały w nim: Święto Trąbienia/Trąbek (przygotowanie na sąd Boży, począwszy od pierwszego dnia tego miesiąca), Dzień Pojednania (Dzień Sądu — dziesiąty dzień miesiąca) oraz Święto Szałasów/Namiotów/Kuczek (upamiętniające Boże wyzwolenie z niewoli egipskiej i zaopatrzenie podczas pobytu na pustyni — piętnasty dzień miesiąca). Zgromadzenie zostało zwołane na pierwszy dzień miesiąca, gdy rozpoczynało się Święto Trąbienia. Przywódcy zaprosili mężczyzn i kobiety na to szczególne nabożeństwo, aby przez czytanie prawa Bożego dać im okazję lepszego poznania Boga i historii wybranego narodu.

Lud poprosił Ezdrasza, aby przyniósł księgę prawa mojżeszowego i czytał z niej. Sporządzono nawet podest i kazalnicę specjalnie na tę okazję. Przywódcy nie musieli nikogo nakłaniać do udziału w tym zgromadzeniu. Przeciwnie, ludzie sami wyrazili pragnienie, by Ezdrasz przyniósł księgę i czytał. Najprawdopodobniej Ezdrasz czytał *Pięcioksiąg* Mojżeszowy, w tym prawo nadane na górze Synaj.

Przeczytaj Pwt 31,9-13. Co Pan powiedział Izraelitom i czego możemy się z tego nauczyć?

W Pwt 31,9-13 Mojżesz powiedział Izraelitom, że podczas Święta Szałasów mieli się zebrać i odczytać prawo Boże. Wymienił też grupy, jakie miały się zebrać, to jest mężczyzn, kobiety, dzieci i obcych przybyszów mieszkających w granicach Izraela.

Dosłowny przekład Ne 8,1 mówi, że Judejczycy zebrali się „jak jeden mąż” (BKR). Jak świadczy to o znaczeniu jedności w społeczności wierzących?

Ezdrasz „przyniósł księgę Prawa Mojżeszowego” (Ne 8,1 BT), by ją czytać w zgromadzeniu. Co przeczytał? Z pewnością nie tylko dziesięcioro przykazań Bożych. Księgę prawa należy rozumieć jako cały Mojżeszowy *Pięcioksiąg*, od *Księgi Rodzaju* po *Księgę Powtórzonego Prawa*, zwany po hebrajsku *Torą*.

Termin *prawo* obejmuje tylko część tego, co zostało odczytane; byłoby lepiej określić treść tego, co przeczytano, jako *pouczenia*. Były to Boże pouczenia pozwalające nam zrozumieć drogę, którą mamy kroczyć, aby dojść do celu.

Gdy Ezdrasz czytał, lud słuchał historii swoich przodków jako ludu Bożego, począwszy od stworzenia aż po czasy Jozuego. Przez opowiadania, pieśni, poezję, błogosławieństwa i przykazania Judejczycy poznawali zmagania swoich przodków w podążaniu za Bogiem i Bożą wierność wobec nich. Tora zawiera *prawo*, ale jest czymś więcej — przedstawia dzieje ludu Bożego i ukazuje Boże prowadzenie. Słuchając tego, zgromadzeni Judejczycy lepiej zrozumieli swoje pochodzenie i tożsamość.

**Przeczytaj Ne 8,3; Pwt 4,1; 6,3-4; Joz 1,9; Ps 1,2; Prz 19,20; Ez 37,4; Mt 17,5.
Czego uczą te wersety o znaczeniu Słowa Bożego dla nas?**

.....

.....

To, że lud pragnął słuchać Słowa Bożego, wynikało przypuszczalnie z faktu, iż Ezdrasz czytał mu starotestamentowe święte pisma i nauczał go od czasu swego przybycia do Jerozolimy przed trzynastu laty. Namiestnik był zaangażowany w dzieło Boże i zdecydowany w działaniu. Słowo Boże stało się bliższe ludowi, gdy usłyszeli je od Ezdrasza. Izraelici podjęli świadomą decyzję, by słuchać i być posłusznymi, gdyż pragnęli Bożego prowadzenia. Tak więc w tej uroczystej chwili zebrali się, by słuchać *Tory* ze czcią i gotowością uczenia się.

Zagłębianie się w Słowo Boże sprawia, że jeszcze bardziej pragniemy obecności Boga w naszym życiu.

Jak odnosisz się do Słowa Bożego? Choć twierdzisz, że w nie wierzysz, jak ta wiara przejawia się w twoim życiu. Czy starasz się być mu posłuszny? Jak zmieniłoby się twoje życie, gdybyś nie był posłuszny *Biblii*?

.....

.....

Przeczytaj Ne 8,4-8. W jaki sposób odbywało się czytanie księgi prawa?

Podczas czytania Słowa Bożego Ezdraszowi towarzyszyły dwie grupy mężczyzn. Pierwsza grupa licząca trzynastu mężczyzn (zob. Ne 8,4) pomagała w czytaniu, a druga grupa także licząca trzynastu mężczyzn (zob. Ne 8,7) pomagała w objaśnianiu przeczytanego fragmentu tekstu. Nie mamy informacji technicznych, jak zorganizowane było to czytanie i objaśnianie na otwartym placu miejskim, ale ci, którzy pomagali w czytaniu, przypuszczalnie trzymali *Torę* (hebrajskie zwoje były ciężkie i trzeba je było przewijać w trakcie czytania), a także czytali na zmianę. Ponieważ czytali Słowo Boże od rana do południa, musieli znaleźć sposób, by dotrzeć do wszystkich zgromadzonych.

Wyrażenie: „od razu je wyjaśniając, tak że rozumiano to, co było czytane” (Ne 8,8), może oznaczać zarówno interpretowanie, jak i przekładanie czytanych fragmentów Słowa Bożego. Jedno i drugie znaczenie jest prawdopodobne w opisaney sytuacji. Judejczycy powrócili z Babilonii, gdzie większość z nich się urodziła, a więc posługiwali się na co dzień językiem aramejskim. Z tego powodu hebrajski tekst mógł być niezrozumiały dla wielu z nich, zwłaszcza młodszych. Czytając *Biblię*, dobrze jest jednocześnie korzystać z jakiegoś objaśnienia czy komentarza. Kazanie i objaśnianie czyni biblijny tekst żywym i skłania słuchaczy do osobistego stosowania otrzymanych informacji.

Przeczytaj Dz 8,26-38. Jak opisane tu zdarzenie przypomina to, co wydarzyło się w Jerozolimie w czasach Ezdrasza i Nehemiasza? Jaka nauka płynie stąd dla nas?

Jako protestanci uważamy, że każdy wierzący musi osobiście znać Słowo Boże i nie wolno nam ślepo akceptować cudzych poglądów na biblijną prawdę, bez względu na to, jakim autorytetem się ktoś mieni. Z drugiej strony, ktoś z nas nie przekonał się, jakim błogosławieństwem jest ktoś, kto potrafi wyjaśnić innym znaczenie tekstu biblijnego? Każdy z nas musi osobiście wiedzieć, w co naprawdę wierzymy, ale nie znaczy to, że nie możemy pomagać sobie nawzajem w poznawaniu biblijnej prawdy.

Gdy Ezdrasz rozwinął zwój Słowa Bożego, hebrajskiej *Tory*, lud powstał. Zanim Ezdrasz przystąpił do czytania, oddał chwałę Bogu. Wiele godzin później, gdy czytanie dobiegło końca, lud odpowiedział uroczystym: „Amen, amen!” (Ne 8,6), wznosząc ręce ku niebu. Następnie wszyscy skłonili głowy i oddali pokłon Bogu z twarzami zwróconymi ku ziemi.

Przeczytaj Ne 8,9-12. Dlaczego przywódcy wezwali wiernych, by nie smucili się i nie płakali?

„Gdy zakon Boży czytano wygnańcom, którzy wrócili z Babilonu do Jerozolimy, i gdy naród płakał z powodu swoich win, pouczono go słowami:

— »Nie smućcie się i nie płaczcie (...): Idźcie i najedzcie się tłustego jadła i napijcie się słodkich napojów, udzielcie też tym, którzy nic nie przygotowali, gdyż dzień dzisiejszy jest poświęcony naszemu Panu; nie smućcie się, wszak radość z Pana jest waszą ostoją« (Ne 8,9-10)¹.

Gdy ludzie słuchali słów Boga, ogarnęło ich głębokie odczucie własnej grzeszności, tak iż poruszeni do żywego zaczęli płakać. Gdy Bóg objawia się nam, a my zaczynamy pojmować, jak bardzo jest On pełen miłości, dobroci, miłosierdzia i wierności, nasze niedostatki i niedociągnięcia stają nam przed oczyma w ostrym świetle. Widząc świętość Boga poprzez Jego Słowo, zaczynamy też widzieć nasz oplakany stan ostrzej niż kiedykolwiek dotąd. Ta świadomość sprawiła, że Izraelici płakali i smucili się, ale nie mieli się smuć w nieskończoność, bo „radość z Pana jest waszą ostoją” (Ne 8,10). Mówiąc innymi słowami, mimo swoich win mogli ufać w moc Boga.

Był to także szczególny dzień, święty dzień — Święto Trąbienia (hebr. *Rosz Haszana*) — w którym krótkie dźwięki trąb oznaczały konieczność przygotowania serca na sąd Boży (Dzień Pojednania świętowany dziesiątego dnia miesiąca tiszri). Dęcie w trąby było wezwaniem do stawienia się przed Bogiem i okazania skruchy. Ponieważ dzień ten był zaplanowany tak, by przypomnieć ludowi o potrzebie nawrócenia się do Boga, płacz i żal były zrozumiałe. Ale przywódcy nie omieszkali przypomnieć ludowi, że gdy już okażą skruchę, Bóg ich wysłucha, a wówczas będą mieli powód radować się z Jego przebaczenia.

Jak o potworności grzechu świadczy fakt, iż Jezus musiał oddać życie na krzyżu, by rozwiązać problem grzechu i dać nam nadzieję?

---

¹ Ellen G. White, *Śladami Wielkiego Lekarza*, Warszawa 1997, wyd. V, s. 199.

— „Radość z Pana jest waszą ostoją” (Ne 8,10) — oto przypomnienie, iż wolą Bożą jest to, byśmy radowali się i cieszyli się życiem.

Oczywiście nie chodzi tu o byle jaką radość, ale radość płynącą z poznania Boga i prawdy o Jego miłości. Upodobanie w Bogu i Jego dobroci oraz radowanie się ze wszystkiego, co On nam daje, jest czymś, co powinno nam towarzyszyć na co dzień. Ponadto upodobanie w Bogu daje nam siłę do stawiania czoła wyzwaniom dnia i znoszenia wszystkiego, co nas spotyka.

Przeczytaj Ne 8,13-18. O czym jest mowa w tym fragmencie księgi i co mówi to nam o ludzie Bożym i jego przywódcach w tamtym czasie?

Następnego dnia przywódcy ludu przyszli do Ezdrasza, by dowiedzieć się więcej o Słowie Bożym. Ta inicjatywa wykazana przez przywódców ukazała ich pragnienie prowadzenia wspólnoty ku Bogu. Rozumieli oni, że prowadzenie ludzi właściwą drogą nie będzie możliwe, jeśli oni sami nie będą szukali Boga i starali się Go lepiej poznać.

Przeczytaj Kpł 23,39-43. Co polecono czynić Izraelitom i dlaczego?

Zwróć uwagę, że Ne 8,15 odnosi się do faktu, iż to, co czynili teraz Żydzi, było zgodne z tym, co zostało *napisane*. Widzimy tu kolejny przykład tego, jak poważnie podchodzili oni do posłuszeństwa Słowu Bożemu, przypuszczalnie także dlatego, że w latach niewoli nauczyli się, do czego prowadzi nieposłuszeństwo. W *Księdze Kapłańskiej* przeczytali, że mają obchodzić święto oraz „się weselić przed Panem, Bogiem waszym, przez siedem dni” (Kpł 23,40). Mówiąc innymi słowy, gdy wspominali Boże dzieła miłosierdzia, łaski i zbawienia, mieli się radować tym, czego Pan dla nich dokonał.

Pomyśl o tym, co otrzymaliśmy w Jezusie, na którego osobę i dzieło wskazywały wszystkie religijne święta starożytnego Izraela. Jak możemy się nauczyć radować z Pana nawet w trudnych czasach i bolesnych próbach? Dlaczego powinniśmy radować się z Pana zwłaszcza wtedy?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Teraz musieli okazać wiarę w Boże obietnice. Pan przyjął ich skruchę, a więc mieli się teraz radować pewni przebaczenia grzechów i Bożej przychylności. (...).

Każde prawdziwe nawrócenie do Boga przynosi trwałą radość. Gdy grzesznik poddaje się wpływowi Ducha Świętego, zaczyna dostrzegać swoją winę i skażenie na tle świętości Tego, który bada serca. Widzi siebie jako potępio-nego przestępcę. Nie powinien jednak z tego powodu popadać w rozpacz, gdyż zostało mu zapewnione przebaczenie. Może się radować, doznawszy przebaczenia grzechów i miłości przebaczonego Niebiańskiego Ojca. Chwałą Boga jest otoczyć grzesznych i skruszonych ludzi ramionami Jego miłości, opatrzyć ich rany, oczyścić z grzechu i przyodziać szatami zbawienia”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Na jakich warunkach możesz doświadczyć *radości z Pana* (zob. Ne 8,10) jako twojej ostoji? Czy jest coś, co musimy zrobić, by doświadczyć mocy Boga i Jego przebaczenia? Jeśli tak, to co to jest?

2. Jak możemy znaleźć równowagę między smuceniem się z powodu naszych grzechów a radowaniem się z Pana? Czy te uczucia/postawy nie są przeciwstawne? Jakiej odpowiedzi na to pytanie dostarczają prawo i ewangelia? (Zob. Rz 3,19-24).

3. Nehemiasz powiedział:

— „Idźcie, najedzcie się tłustego jadła i napijcie się słodkich napojów, udzielcie też tym, którzy nic nie przygotowali, gdyż dzień dzisiejszy jest poświęcony naszemu Panu; nie smućcie się, wszak radość z Pana jest waszą ostoją” (Ne 8,10).

Jedzenie smacznych potraw, picie słodkich napojów i dzielenie się z tymi, którzy nic nie mają, to sposób na uczczenie dnia poświęconego naszemu Panu. Czego uczy to nas o tym, jak powinniśmy się radować z Pana? Co w tym kontekście oznacza świętość tego dnia?

¹ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. V, s. 371. Przeczytaj także rozdział *Poučení w sprawie prawa Bożego*, w: tamże, s. 368-371.